

Feestvuurwerk en wensballonnen

Welke marge heeft de gemeente? – VVSG – Tom De Schepper – 13/11/2015

Algemeen

Er is recent veel gewijzigd op vlak van de regelgeving rond verbrandingen in open lucht. Tegelijk kregen gemeenten steeds meer de opdracht om op inbreuken op deze hogere regelgeving maatregelen of sancties te voorzien. De nieuwe regelgeving is ingewikkeld en vaak is het niet duidelijk hoe de regelgeving in elkaar zit.

Heldere communicatie over de nieuwe regelgeving en een goed overleg met de betrokkenen, maar ook een goede inventarisatie van incidenten, is momenteel de beste wijze om met deze problematiek om te gaan. Dit alles dient zoveel mogelijk in overleg met de betrokken actoren (o.a. vuurwerksector, gebruikers, jeugdleden) en in samenwerking tussen verschillende overheden (federale overheid, parketten, inspectiediensten, politiediensten, ambtenaren noodplanning en brandweerdiensten) te gebeuren.

1 Algemene zorgvuldigheidsplicht en aansprakelijkheid

Het gebruik van feestvuurwerk en wensballonnen moet zonder zorgen kunnen plaatsvinden, maar natuurlijk zijn er wel een aantal verantwoordelijkheden voorzien door de wetgever.

In **artikel 519 van het Strafwetboek** werd voorzien dat eenieder die een vuur aansteekt, hetzij een vuur laat staan of vuurwerk afsteekt **zonder voldoende voorzorgen**, daarvoor een sanctie kan krijgen. Dat gaat meestal over erge vormen van brandstichting, maar ook als een bosje per ongeluk in brand schiet omdat men vooraf geen voorzorgen nam. Men riskeert een gevangenisstraf van 8 dagen tot 3 maanden en/of een geldboete van 26 euro tot 500 euro. Merk op dat het Strafwetboek nog altijd verwijst naar de **afstand van 100 meter**. Alles wat te maken heeft met een gebrek aan voorzorgen, is dus strafbaar door dit artikel.

Als een **particulier een fout begaat** bij een handeling, waardoor er schade ontstaat en er een gevolg is tussen de fout en de schade, dan zal die schade vergoed moeten worden. Dat kan men vermijden door te bewijzen dat men gehandeld heeft als een “goede huisvader” en dus gehandeld heeft als een normaal zorgvuldig persoon zou doen in dezelfde omstandigheden. Het oplaten van feestvuurwerk of wensballonnen op de openbare weg houdt risico's in.

Ook **overheden** moeten hun verantwoordelijkheid nemen. Die verantwoordelijkheid ligt vast in federale en regionale regelgeving. De recente wijzigingen aan het Bosdecreet zorgen er voor dat de vroegere toelating die het Agentschap Natuur en Bos verstrekke voor kampvuren (aangemaakt tussen 25 meter en 100 meter van een bos) niet meer geldt.

Ook **gemeenten** moeten een verantwoordelijkheid nemen en instaan voor alles wat van gemeentelijk belang is, in het bijzonder voor de veiligheid op hun wegen, pleinen en andere plaatsen die voor het publiek toegankelijk zijn. Dat willen we liever voorkomen en daarom willen gemeenten een aantal afspraken maken met de burgers en de personen die op het grondgebied van de gemeente een activiteit uitoefenen (fase van de sensibilisering).

2 Gemeenten en verbrandingen in open lucht

Gemeenten kunnen geen eigen reglementering uitwerken als een andere overheid reeds een reglementering rond een bepaalde materie heeft uitgewerkt, zoals het Strafwetboek, het Veldwetboek of het Bosdecreet. Gemeenten kunnen wel aanvullende regels bepalen voor een materie die nog niet door een andere overheid werd uitgewerkt. De federale en de Vlaamse regelgever hebben gevraagd aan de gemeenten om personen aan te spreken wanneer ze die regels niet naleven en indien nodig ook zelf sancties te voorzien voor inbreuken op de hogere regels. Gemeenten kunnen bij kampvuren of het gebruik van feestvuurwerk of wensballonnen **aanvullende voorzorgsregels** bepalen of een bijkomende machtiging door de burgemeester voorzien. Veel gemeenten hebben dat ook voorzien.

Voorbeeld van aanvullende gemeentelijke voorzorgsregels

Gemeenten kunnen bijvoorbeeld een “kampreglement” opstellen dat voor een bepaalde kampplaats bedoeld is en waarin ook regels voorzien kunnen worden rond kampvuren. Het gaat dan over het voorzien van een “brandweerpost” op het kampterrein, het bijhebben van een emmer water, een EHBO-set of telefoonnummer van hulpdiensten, het tegelijk voorzien van één kampvuur op hetzelfde terrein, het verbod om vuur te maken bij een windkracht van meer dan 5 Beaufort of enorme droogte, het verbod om alcohol te gebruiken bij het vuur of beperken van het aantal kampvuren per dag. Sommige gemeenten voorzien ook in een bijkomende vergunning of melding bij de brandweerdiensten.

Gemeenten en andere overheden mogen slechts onder bepaalde voorwaarden een machtiging voorzien in hun politieverordening. Een machtiging of soortgelijke verplichting mag **niet onredelijk of te beperkend** zijn in het licht van de grondrechten. De concrete toepassing moet afgewogen worden tegenover relevante artikelen inzake rechtsbescherming.

Het Hof van Cassatie meent dat de **bevoegdheid van de burgemeester** primeert tegenover het recht op vrije meningsuiting wanneer het er op aankomt om maatregelen te nemen inzake handhaving openbare orde, zeden en reinheid. De bevoegdheid van de burgemeester wordt beperkt door de wet. Het Hof van Cassatie aanvaardt beperkende maatregelen die als “regelende maatregel” gecategoriseerd kunnen worden.

Voorbeeld van een beperkende maatregel

Het is toegelaten vuur te maken in openlucht, mits toestemming van de burgemeester:
- het verbranden van droog onbehandeld hout en onversierde kerstbomen in het kader van folkloristische evenementen mits de activiteit plaatsvindt op een afstand van meer dan 100 meter van bewoning, beplanting en meer dan 25 meter van bossen.

3 Regelgeving verbrandingen in open lucht

In België regelen **zes verschillende wetten** verbrandingen in open lucht: het Strafwetboek, een federale wet, twee Vlaamse Decreten, de VLAREM-wetgeving en het Milieuhandhavingsdecreet, een Brusselse Ordonnantie en een Waals Decreet. Daarnaast kunnen gemeenten aanvullende regels voorzien, maar die zijn vaak gebaseerd op één of meer van die vijf verschillende wetten of brengen ze in herinnering.

We kunnen de regels **opdelen volgens twee thema's**: een oude bekommernis omtrent brandveiligheid en een meer recente bekommernis omtrent luchtverontreiniging.

Brandveiligheid heeft vooral een **strafrechtelijk karakter**, waarbij de overheid bepaalt welke handelingen toegelaten en verboden zijn. Bij brandveiligheid gelden een aantal afstandsregels, die bedoeld zijn tegen onopzettelijk overslaan van vuur (bv. neerdwarrelende gensters). Een **opzettelijk overslaan van vuur** kan gezien worden als brandstichting, waarvoor zware straffen voorzien zijn in het Strafwetboek.

Wat er verbrand wordt, zal meer een rol spelen naargelang het vuur gemaakt wordt in de nabijheid van huizen of in de nabijheid van bossen. Voor die laatste werd in 2013 nog een versoepeling van de regelgeving voorzien, net met het doel om het maken van kampvuren minder te reguleren. De sanctionering bij inbreuken is voor beide decreten niet hetzelfde.

- Het **Veldwetboek** van 1886 bepaalt (art. 89, 8°) dat vuur aansteken op minder dan honderd meter op afstand van huizen, heiden, boomgaarden, hagen, graan, stro, mijten of van plaatsen waar vlas te drogen is gelegd verboden is. Dit wordt bestraft door het **klassieke strafrecht**, maar de straffen zijn relatief licht. Als het vuur overslaat door een gebrek aan voorzorgen, dan riskeert men een zwaardere straf (art. 519 Strafwetboek). De regelgeving is gelijkaardig in of bij bossen en in natuurreservaten (art. 35, § 2, 8° Natuurdecreet).
- Het **Bosdecreet** van 1990 bepaalt (art. 99) dat in alle bossen en binnen een afstand van vijfentwintig meter tot de bossen het verboden is vuur te maken in de open lucht, om welk motief dan ook [tenzij goedkeuring ANB]. Die veiligheidszone werd versoepeld met het Decreet van 12/07/2013 van 100 meter naar 25 meter. Inbreuken op deze

bepalingen zijn strafbaar met de sancties (strafrechtelijk of administratiefrechtelijk) uit het **Milieuhandhavingsdecreet**.

Onverminderd het Veldwetboek en het Bosdecreet worden volgens **VLAREM-II** verbrandingen in open lucht verboden, behoudens onderstaande gevallen (BVR 16 mei 2014, art. 525, IWT 4 oktober 2014). Zo wordt de verbranding van "droog onbehandeld hout" toegelaten. Ook hier is bestraffing mogelijk via het **Milieuhandhavingsdecreet** (strafrechtelijk of administratief).

HOOFDSTUK 6.11. VERBRANDING IN OPEN LUCHT

art. 6.11.1. Met behoud van de toepassing van het Veldwetboek en het Bosdecreet van 13 juni 1990 is de verbranding in open lucht van welke stoffen ook verboden, behalve als het gaat om:
1° het maken van vuur in open lucht indien nodig bij het beheer van bossen, als beheersmaatregel, als fytosanitaire maatregel of als onderdeel van een wetenschappelijk experiment, (...);

2° het maken van vuur in open lucht in natuurgebieden, als beheersmaatregel wanneer afvoer of verwerking ter plaatse van het biomassa-afval niet mogelijk is, of als fytosanitaire maatregel. Die activiteit mag pas plaatsvinden als de gemeentelijke overheid schriftelijke toestemming heeft gegeven en die activiteit als uitzonderlijke beheersmaatregel is opgenomen in het goedgekeurd beheerplan;

3° de verbranding in open lucht van plantaardige afvalstoffen die afkomstig zijn van eigen bedrijfslandbouwkundige werkzaamheden, (...);

4° het verbranden van droog onbehandeld hout bij het maken van een open vuur;
5° het verbranden van droog onbehandeld hout of een vaste fossiele brandstof in een sfeerverwarmer;

6° het verbranden van dierlijk afval, in overeenstemming met de bepalingen, vermeld in artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 21/06/2013 (...). Die activiteit mag pas plaatsvinden met schriftelijke toestemming van de toezichthouder;

7° het verbranden van droog onbehandeld hout en onversierde kerstbomen in het kader van folkloristische evenementen. Die activiteit mag pas plaatsvinden als de gemeentelijke overheid schriftelijke toestemming heeft gegeven en de activiteit op een afstand van meer dan 100 meter van bewoning plaatsvindt.

8° het verbranden van droog onbehandeld hout of een vaste fossiele brandstof voor het gebruik van een barbecuetoestel.

Voor een goed voorbeeld van een reglement inzake het verbranden van "droog onbehandeld hout" (kampvuren) kan verwezen worden naar de gemeente Mol. Daar werd een artikel in de politieverordening opgenomen en een aanvraagformulier uitgewerkt na overleg met de jeugdraad (bron: www.gemeentemol.be/product/1784/open-vuur).

3.1 Nieuwe reglementering voor feestvuurwerk

Op vrijdag 30 oktober 2015 verscheen een KB van 20 oktober 2015 inzake het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen in het Belgisch Staatsblad. Met dit zogenaamde KB feestvuurwerk particulieren maakt de minister van Economie en Consumentenzaken de bestaande Belgische reglementering feestvuurwerk (KB van 3 maart 2010) conform met nieuwe en strengere Europese normen (Richtlijn 2013/29).

De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) werd meerdere keren betrokken op overleg bij de federale overheidsdienst Economie over het KB dat gepubliceerd werd. Op die vergaderingen waren ook vertegenwoordigers van brandweerdiensten, andere overheden en de vuurwerksector aanwezig.

Naast de (verplichte) omzetting van de **nieuwe en strengere Europese normen** werden ook de reeds bestaande en verouderde regels voor het vervoer en het bezit van feestvuurwerk in vraag gesteld. In het bijzonder vroeg de vuurwerksector om een versoepeling van deze hoeveelheden, nu de Europese productnormen strenger zijn en de kwaliteit van producten die in de gespecialiseerde handel verkrijgbaar zijn steeds meer marktconform zijn.

De regels rond **producthoeveelheden** kunnen door de Europese lidstaten vrij ingevuld worden, Europa verplicht de lidstaten niet om die aan te passen. Daardoor bestaan er vandaag grote verschillen tussen het aantal kilogram feestvuurwerk dat particulieren in België en in onze buurlanden mogen vervoeren of bezitten.

In België voeren de **inspectiediensten van de FOD Economie** samen met de parketten en de politiezones reeds jarenlang strenge controles uit op de verkoop, het vervoer, het bezit en de opslag. Daarnaast voert de FOD Economie elke eindejaarsperiode met de steden en gemeenten een grootschalige informatie- en sensibiliseringscampagne. Die aanpak lijkt te werken, maar kan niet vermijden dat er jaarlijks nog (veel) incidenten gebeuren.

Gemeenten zijn enkel bevoegd om het **(on)veilig gebruik van feestvuurwerk** op hun grondgebied te reglementeren en bestraffen. De verkoop van vuurwerk door marktkramers of leurers is evenwel in het algemeen reeds verboden (artikel 267 van het ARS). In verschillende **kerstmarktreglementen** wordt wel herinnerd aan dit verbod. In het geval van ontploffend vuurwerk is steeds toelating van de burgemeester vereist. Het gaat hier over “het lossen van vreugdeschoten” (bv. huwelijk, feestelijkheden, oudejaar).

De onderstaande regels zullen voortaan gelden voor de verkoop aan particulieren.

- De minister behoudt de bestaande normen: een particulier mag ook tijdens de komende eindejaarsperiode **maximaal 1 kilogram** feestvuurwerk vervoeren en

bezitten (1 kg Netto Explosieve Massa). De wettelijke basis voor het bezit zit vervat in artikel 265,7° van het KB 23/09/1958 (het zogenaamde ARS) en blijft van kracht.

- Bovendien is een **controle van de leeftijd** bij verkoop voortaan verplicht (ook bij online verkoop): 12 jaar voor categorie F1 (vuurwerk dat zeer weinig gevaar en een te verwaarlozen geluidsniveau oplevert en bestemd is voor gebruik in een besloten ruimte, inclusief vuurwerk dat bestemd is voor gebruik binnenshuis) en 16 jaar voor categorie F2 (vuurwerk dat weinig gevaar en een laag geluidsniveau oplevert en bestemd is voor gebruik buitenshuis in een afgebakende plaats).
- Vanaf 2017 is het **verboden om feestvuurwerk categorie F3** te verkopen aan particulieren (vuurwerk dat middelmatig gevaar oplevert en bestemd is voor gebruik buitenshuis in een grote open ruimte, en waarvan het geluidsniveau niet schadelijk is voor de menselijke gezondheid). Bepaalde soorten feestvuurwerk categorie F3 mogen nog tot uiterlijk 2017 verkocht worden (overgangsmaatregel uit een bestaand KB). De burger zal dus enkel nog minder gevaarlijk feestvuurwerk kunnen aankopen en enkel thuis mogen gebruiken.

Het gepubliceerde KB (met uitzondering van artikel 7 betreffende de traceerbaarheid en 43 betreffende het register) treedt 10 dagen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad in werking en is **van kracht tijdens de komende eindejaarsperiode**.

De inspectiediensten en politiediensten kunnen nog steeds controles uitvoeren op basis van de Wet van 28 mei 1956 en de bestaande omzendbrieven van de parketten, maar ook op basis van het **Wetboek van Economisch Recht**. De gemeenten kunnen nog steeds **gemeentelijke reglementen voor het gebruik** van feestvuurwerk tijdens de komende eindejaarsperiode maken.

Inbreuken op gemeentelijke reglementen kunnen daarnaast ook strafbaar zijn met een gemeentelijke administratieve sanctie.

De vuurwerksector meent dat het verschil tussen deze normen en deze in de buurlanden zorgt voor problemen, namelijk op gebied van de types artikelen die op de markt aangeboden mogen worden en op het vlak van maximale hoeveelheid die verkocht mag worden. Bovendien vreest de sector dat de beperking op de verkoop van pyrotechnische sas (1 kilogram per persoon) de toekomst van de sector in het gedrang kan brengen.

Wat betreft de maximale hoeveelheid pyrotechnische sas die **per voertuig** mag worden vervoerd, is er nog enige rechtspraak in de maak.

Daarnaast geldt er een **vergunningsplicht voor opslagplaatsen** vuurwerk. De vergunning voor een opslagplaats **eerste klasse** wordt toegestaan door de Bestendige Deputatie van de

Provincieraad, na advies van het Schepencollege. De vergunning voor een opslagplaats **tweede klasse** wordt afgeleverd door het Schepencollege. Over beide soorten aanvragen wordt ook advies gevraagd aan de Dienst Reglementering Springstoffen en Gas van de FOD Economie en moet de gemeente een openbaar onderzoek organiseren. De **burgemeester** is verantwoordelijk om illegale opslagplaatsen op te sporen en te sluiten (artikel 30 van het ARS). Daarnaast is vaak ook een **milieuvergunning** nodig voor de opslag van vuurwerk. De reglementering inzake vuurwerk en de reglementering inzake milieuvergunningen zijn niet op elkaar afgestemd. In het kader van VLAREM-wetgeving kan een vergunning of melding noodzakelijk zijn (rubriek 17.2, rubriek 17.3.2 (gevaarlijke stoffen) of rubriek 38.3 (vuurwerk)).

Over de inhoud van dit KB zijn ondertussen **infosessies opgestart**. Een infosessie voor de inspecteurs van de Algemene Directie Kwaliteit en Veiligheid vond in oktober 2015 plaats, een infosessie voor de vuurwerksector en verenigingen van steden en gemeenten vond op 30 oktober 2015 plaats en een communicatie naar politiezones, parketten en gemeenten wordt nog in november 2015 in gang gezet door de dienst Controle Veiligheid.

3.2 Zoeken naar een reglementering voor wensballonnen

De voorbije jaren werkten nogal wat gemeenten aan duidelijke spelregels voor het gebruik van de zogenaamde “wensballon”, een kleine sfeerlantaarn die werkt volgens het principe van een heteluchtballon en in de handel verkrijgbaar is in diverse modellen en kleuren. Ieder jaar gebeuren met deze ballonnen incidenten tijdens eindejaarsperiode.

Deze “onbemande vrije ballons” worden opgeblazen door een vuurblokje en mogen daardoor niet in (dicht)bebouwd gebied of bij volkstoelopen gebruikt worden.

- Onrechtstreeks zit een verbod op het gebruik van wensballonnen vervat in artikel 89,8° van het **Veldwetboek** (gewijzigd door Vlaams Decreet van 12/07/2013): *‘Met geldboete (...) en/of met gevangenisstraf (...) worden gestraft: (...) Zij die op het veld vuur aansteken op minder dan honderd meter afstand van huizen, heiden, boomgaarden, hagen, graan, stro, mijten of van plaatsen waar vlas te drogen is gelegd.’*
- Onrechtstreeks zit een verbod op het gebruik van wensballonnen ook vervat in artikel 99 van het **Vlaamse Bosdecreet** (gewijzigd door Vlaams Decreet van 12/07/2013) : *‘In alle bossen en binnen een afstand van vijfentwintig meter tot de bossen is het verboden vuur te maken in open lucht, om welk motief dan ook, (...).’*

Eerder deden zich in een aantal gemeenten incidenten voor met wensballonnen. Vervolgens werd samen met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) onderzocht of een nationaal verbod op de verkoop of het gebruik ervan nuttig kan zijn. In 2012 vond veelvuldig overleg plaats tussen het Directoraat-Generaal van de Luchtvaart bij de FOD Mobiliteit, de diensten binnen de FOD Economie die bevoegd zijn voor de veiligheid van

producten, de FOD Binnenlandse Zaken en de verenigingen van steden en gemeenten. In de eerste plaats werd onderzocht welke regelgeving momenteel bestaat rond de verkoop en het gebruik van de wensballonnen in ons land en wat de situatie is in onze buurlanden. Tot op vandaag hebben de FOD Economie en FOD Binnenlandse Zaken geen beslissing over een nationale reglementering genomen op de verkoop of het gebruik van de wensballonnen. De verkoop, vervoer en opslag van **wensballonnen zijn dus niet verboden**.

Voor het oplaten (gebruik) van wensballonnen moeten gebruikers nochtans een toelating aanvragen bij het Directoraat-Generaal van de Luchtvaart, voor zover de gebruiker meer dan **20 ballonnen tegelijk oplaat** of de ballonnen in de buurt van (zweef)vliegvelden worden opgelaten (uitvoering van artikel 15,§1,3° van het Koninklijk Besluit van 15/09/1994). In praktijk gebeuren dergelijke aanvragen zeer weinig en worden er zelden toelatingen verstrekt.

Omdat wensballonnen soms een gevaar inhouden voor de luchtvaart, werden er in 2013 richtlijnen van het **Directoraat-Generaal van de Luchtvaart** gepubliceerd waarin vermeld staat dat wensballonnen nooit opgelaten mogen worden in de veilige zones bij burgerlijke en militaire luchthavens in ons land (tenzij de luchthaven gesloten is). De zone komt overeen met het volledige grondgebied van een vijftigtal Vlaamse gemeenten en met een deel van het grondgebied van een zeventigtal andere gemeenten. Boven het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is het zelfs permanent verboden om wensballonnen op te laten, gezien de nabijheid van de nationale luchthaven.

In dezelfde Omzendbrief werden ook een aantal **productnormen en gebruiksinstructies** voor het oplaten van wensballonnen opgenomen. Zo mag de diameter van de wensballon maximaal 75 cm bedragen, mag de ballon **geen metalen onderdelen** bevatten en mogen er geen voorwerpen aan bevestigd worden. De gebruiker mag de ballon niet overdag oplaten, niet bij een windsnelheid van meer dan 2 Beaufort, niet bij regenweer of mist, bij langdurige droogte, in de buurt van brandbare constructies of installaties met ontploffingsgevaar.

Tot slot moet de **burger de nodige voorzichtigheid** in acht nemen bij het oplaten van wensballonnen in de buurt van bossen en dichte bebouwing. Inbreuken op de bepalingen uit deze Omzendbrief kunnen bestraft worden.

Voor de consument of gebruiker van de wensballon is het (ondanks de bovenstaande richtlijnen) **niet duidelijk** om te weten waar de wensballon wel of niet opgelaten mag worden, waar dat dan mag en welke gebruiksvoorschriften nageleefd moeten worden. Daarom zet de FOD Economie jaarlijks in op preventie en sensibilisering.

Tijdens de eindejaarsperiode 2012-2013 namen meer dan vijftig Vlaamse gemeenten een aanvullend initiatief met betrekking tot het gebruik van de wensballonnen. Een veertigtal gemeenten verboden het gebruik van wensballonnen op hun volledige grondgebied, andere

gemeenten koppelden het gebruik ervan aan een bijkomende toelating door het gemeentebestuur. In **meer dan de helft van de Vlaamse gemeenten was een verbod** of beperking op het gebruik van de wensballonnen van kracht, hetzij direct via een gemeentelijke verordening, hetzij indirect via de richtlijnen van de luchtvaartautoriteiten. Gemeenten koppelen dat vaak aan veel sensibilisering.

Andere Europese lidstaten verboden eerder al de verkoop van wensballonnen of legden het gebruik ervan aan banden. In Nederland werden afspraken gemaakt tussen de overheden die bevoegd zijn voor de veiligheid van producten en de invoerders van deze producten. In Oostenrijk geldt een nationaal verbod op de verkoop, terwijl in Duitsland een nationaal verbod geldt op het gebruik ervan.

4 Toekomstvisie op de problematiek

De minister werkt verder aan de modernisering van de 50 jaar oude wetgeving over vuurwerk, in overleg met de sector en de lokale besturen. Voor het einde van 2017 zal de wetgeving inzake springstoffen volledig worden herzien.

De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) start samen met de Nederlandse Vereniging van Gemeenten (VNG) en de Belgische, Nederlandse en Luxemburgse bevoegde overheidsdiensten Economie en Binnenlandse Zaken een overleg over de vuurwerkaanpak op. In het voorjaar van 2016 zal er vanuit de Staten-Generaal BENELUX een eerste bijeenkomst over de vuurwerkaanpak.

Het persbericht van 30 oktober 2015 van minister Peeters (*Wetgeving over vuurwerk gemoderniseerd: "Veiligheid en rechtszekerheid staan voorop"*) kunt u vinden op de VVSG-website (nieuwsitem 30 oktober 2015).

De politiediensten, brandweerdiensten en burgemeesters melden regelmatig ongevallen met pyrotechnische artikelen. Het probleem vandaag is dat er geen centrale databank bestaat die een inventarisatie van deze ongevallen op Belgisch niveau toelaat. We eindigen deze nota dan ook met de uitdrukkelijke vraag om incidenten meer systematisch te inventariseren.

5 Inspirerende voorbeelden

Op de website van de Ambrassade vindt men een aantal goede voorbeelden uit gemeenten (http://ambrassade.be/sites/default/files/publicatie/bestand/KRAX_12_Kampvuren_en_regelgeving.pdf).

De gemeente Waasmunster heeft samen met Natuurpunt en Regionaal Landschap Schelde-Durme een kampvuurkring ingericht vlakbij een speelbos en een natuurgebied. De plaats was

speciaal ingericht voor jeugdbewegingen, maar door het grote succes willen ook andere organisaties daar nu gebruik van gaan maken. Daarvoor is zelfs geen aanvraag of melding verplicht en in het speelbos mag iedereen vrij hout gaan sprokkelen.

De regelgeving op kampvuren is goed gekend bij veel landelijke jeugdbewegingen. Op de websites van Scouts en Gidsen, Chirojeugd Vlaanderen en KLJ kan men een specifieke rubriek vinden over kampvuren. De informatie is evenwel niet altijd uitgebreid of actueel.

In België zijn er bijna 800 kampplaatsen beschikbaar voor jeugdbewegingen. In Vlaanderen situeren die zich vooral in de Kempen en in het oosten van Limburg. In die gebieden ligt er vaak een bosgebied of natuurgebied in de nabijheid. Steunpunt Jeugd en Centrum voor Jeugdtoerisme (CJT) hebben een overzicht van deze kampplaatsen verzameld op de website www.opkamp.be.

De stad Genk stelde in het verleden reeds een beleidskader op dat de risico's en overlast die gepaard gaan met het afsteken van vuurwerk wil beperken.